

Låt den rätte komma in (Déjame entrar)

El vampirisme s'ha tractat des de molts aspectes, però quasi sempre mantenint el romanticisme. Un tema tan atractiu abasta des del cinema mut amb *Nosferatu* fins als adolescents de *Twilight*.

Oskar (Kåre Hedebrant) té un greu problema, els seus companys d'escola n'abusen. Per les nits somia venjar-se de les mil maneres possibles. Arriben nous veïns, una nina de dotze anys, Eli (Lina Leandersson) i son pare. Oskar i Eli fan amistat.

Låt den rätte komma in, basada en la novel·la de John Ajvide Lindqvist i dirigida amb elegància per Tomas Alfredson, és una esgarrifosa història on els protagonistes són infants.

La neu i el fred acompanyen perfectament les aventures dels dos protagonistes. Un és incapaç de fer allò que somia, apallissar a qui li fa la vida impossible. L'altra vol deixar de fer el que fa i viure tranquil·lament.

Vull destacar-ne dues escenes que em semblen del millor del cinema, perfectament resoltes. Quan Eli és descoberta dormint dins un improvisat taüt i la que té com a escenari la piscina, ambdues deriven en una extremada violència de la qual Oskar sembla ser només un espectador, però amb el mateix grau d'autoria que Eli.

Låt den rätte komma in és una sorpresa dins una cartellera on la mediocritat és l'element principal. La frontera entre indústria i art és tan fina que gaire bé no existeix i quan topes amb títols tan interessants com aquest, les teves neurones ho agraeixen.

Star Trek

He de confessar que no som *trekkie*, de fet, fins aleshores no havia vist res d'*Star Trek*, ni sèries de televisió ni pel·lícules, i crec que, després de l'experiència cinematogràfica dirigida per J. J. Abrams, s'ha acabat la meua aventura en el món creat per Gene Roddenberry.

James Tiberius Kirk (Chris Pine) és un jove arrogant amb problemes seriosos de conducta. Després d'unes quantes bregues, accepta el repte de convertir-se en membre de l'Acadèmia de la Flota Estel·lar. Allà coincideix amb Spock (Zachary Quinto), un vulcanià de mare terrícol (Winona Ryder).

Tots han de lluitar contra Nero (Eric Bana), que ambiciona apoderar-se de la galàxia.

Abrams, que és un mestre de la televisió, recordem que és el creador d'*Alias* i *Lost*, quan s'apropa al cinema ho fa amb adaptacions de sèries famoses de televisió, l'antecedent és *Mission: Impossible*.

A partir d'aquestes línies, desvetllaré alguns aspectes de l'argument i, per tant, és aconsellable no seguir llegint si no s'ha vist la pel·lícula.

Star Trek comparteix, al meu entendre, estructura narrativa amb el *Superman* de Richard Donner. Hi ha un dolent molt dolent, i és reconeix perquè va tatuat (només li manca una bona cigarreta per acabar d'identificar-ho), envoltat dels sequaços, això sí, amb total absència de comicitat.

Spock, un personatge que no ha trobat el seu lloc, sempre està enfadat i no hi ha res que li sembli correcte, a tot hi posa impediments. D'alguna manera s'havia de justificar la presència de Leonard Nimoy i quina millor manera de fer-ho que emulant Jor-El (aquí és un Spock vingut del futur).

El personatge d'Uhura, així com tots els femeníns, no aporten res al metratge, són simplement cares maques que es passen.

Malgrat el bon treball realitzat amb les maquetes i efectes especials, les aventures de l'*Enterprise*, continuen sense interessar-me: un guió previsible i una direcció regular en són els culpables.

Last Chance Harvey (Nunca es tarde para enamorarse)

Qualsevol títol amb la presència d'Emma Thompson sempre és agradable. I *Last Chance Harvey* no n'és l'excepció.

Harvey Shine (Dustin Hoffman) és un compositor de jingles a qui les coses no li van massa bé. Ha de desplaçar-se fins a Londres per assistir a les noces de la seva filla, amb la qual no té gaire relació. Per una sèrie de circumstàncies coneix Kate Walker (Emma Thompson), que treballa a l'aeroport de Heathrow. Maggie, la mare de Kate (Eileen Atkins), no té més feines que telefonar constantment la seva filla. Des que el marit va deixar-la, es troba sola i avorrida.

Last Chance Harvey és tal com esperes, és a dir, amb l'adequada mesura d'humor, de romanticisme i de drama. Hoffman i Thompson fan creïbles als personatges que interpreten, una parella que encara espera el millor de la vida, cercant, a la seva manera, la felicitat.

Un títol com el que ens ocupa, amb uns altres intèrprets, no seria més que una beneitura ensucrada no apta per a cervells més exigents, però en aquest cas, només cal deixar-se enganxar per una història contada de la mà de Joel Hopkins que molt bé podria succeir al món real gràcies a l'eficiència del dos actors veterans. ■

